

simis tūm pueris, nunc autem viris ornatissi-
 mis, primū in literis institueremur, arctissimā
 que familiaritate cōiuncti essemus. PORRO
 ab illo tēpore elapsis triginta, & amplius an-
 nis, cūm ego te nunquam postea viderim: non
 potui tamē non perpetuò meminisse. Tanta in-
 sederat animo meo, & tui tunc admiratio, &
 prudentia, & virtutis in te olim futuræ præ-
 sarga existimatio. Quæ adeò non fefellit: vt
 omnem etiam (quantum de te auidè sciscitans
 iactari audio) animi mei præsumptionem supe-
 rarit. Ex quo fit: vt quæ mihi (dum simplex
 vtriusque nostrūm ætas, Fortunā, & Genesin
 disparem parum secernebat) prima fuit tui di-
 ligendi caussa: ea nunc adauctā incrementum
 quoq; det amori: qui illa conceptus ætate, illisque
 studiorum principijs inchoatus: in senectutem
 vsque firmissimè durat, religiosa quadam im-
 butus necessitudine. Ergo ego per hūc oblatum
 qualemcunque libellum, quasi veteri Falerno
 nouum Hymettium admiscens: veterem illam
 inter simplices pueros necessitudinem, reuoco in
 nouam, & præsentem tuæ dignitatis observa-
 tionem, & Fortunæ ex prudentia factæ gratū-
 lationem. Quam DEVS O continuis augeat
 successibus. Vale. Idibus Sept. 1552.